



La pregària eucarística és el moment culminant de la Santa Missa, amb la qual tota l'assemblea s'uneix a Jesucrist en la confessió de les meravelles de Déu i en l'ofrena del sacrifici. L'encarregat de pronunciar-la és, en virtut de la seva ordenació, el sacerdot celebrant, de manera que el poble fidel s'associa a la seva oració en veu alta des del silenci i amb les intervencions previstes per les rúbriques. Al respecte, destaca el diàleg introductori —amb la invitació «amunt els cors» i la resposta «els elevem al Senyor»—, el cant del sanctus i l'«Amén» conclusiu. Entremig, però, l'assemblea també és convidada a fer una aclamació que va ser introduïda per la reforma litúrgica posterior al Concili Vaticà II. Acabada la consagració del Cos i la Sang de Crist, el capellà diu: «proclamau el misteri de la fe». I el poble contesta: «anunciam la vostra mort, confessam la vostra resurrecció, esperam el vostre retorn, Senyor Jesús».

Amb aquesta aclamació, els fidels —exercint el sacerdoci comú adquirit per mitjà del baptisme— reconeixem que el celebrant —investit del sacerdoci ministerial per la seva ordenació— ha fet present Jesucrist damunt l'altar a través de les espècies eucarístiques. D'aquesta manera, es posa de manifest que ambdós sacerdots «són complementaris l'un de l'altre i participen a la seva manera de l'únic sacerdoci de Crist. El sacerdot ministerial en virtut del seu poder sagrat [...] celebra l'Eucaristia com a representant personal de Crist i l'ofereix ritualment a Déu en nom del poble. Els fidels, en tant que sacerdots reials, concorren a l'ofertament de l'Eucaristia i fan també de sacerdots quan reben els sagraments, quan pregunten i donen gràcies» (constitució dogmàtica *Lumen gentium*, 21 de novembre del 1964, núm. 10).

Les paraules amb què el poble fidel és convidat a proclamar el misteri de la fe que constitueix l'Eucaristia expressen també, en paraules de sant Joan Pau II (carta apostòlica *Mane nobiscum Domine*, 7 d'octubre del 2004, núm. 15), el «dinamisme participatiu» d'aquest sagrament. La primera part de l'aclamació —«anunciam la vostra mort, confessam la vostra resurrecció»— evidencia que totes les Misses són un memorial i renoven el sacrifici de Jesús en el Calvari. Ara bé, juntament amb aquesta actualització del passat, les darreres paraules de l'aclamació —«esperam el vostre retorn, Senyor Jesús»— «ens orienten cap al futur de l'última vinguda de Crist, al final de la història», la qual cosa «infon al camí cristià el pas de l'esperança».

Certament, els verbs que conjuguem en pronunciar aquesta aclamació ens situen davant les dimensions principals de la fe cristiana. En primer lloc, l'anunci de la mort del Messies: «quan encara érem del tot febles, Crist, en el temps fixat per Déu, va morir pels qui érem dolents» (Rm 5,6). En segon lloc, la confessió de la resurrecció de Jesucrist: «si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe» (1Co 15,14). És important destacar la diferència entre aquests dos verbs. La mort al Calvari de Jesús de Nazaret és un esdeveniment del passat, objectiu i cert, per la qual cosa l'Església només ens demana que l'anunciem, és a dir: que en donem notícia. En canvi, la resurrecció del Fill de Déu no és només un fet històricament acreditat pels Apòstols —«els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor» (Jn 20,20)—, sinó també un misteri transcendent que constitueix l'entrada de la humanitat de Crist en la glòria de Déu. Per tant, a part d'anunciar-lo, és necessari que el confessem, o sigui: que reconeguem que és veritat que Jesucrist ha vençut la mort («Christus resurrexit! Vere resurrexit!»). En tercer lloc, l'espera del retorn de Jesucrist al final dels temps: «aquell dia el cel, inflammat, es dissoldrà, i els elements del món, abrandats, es fondran. Nosaltres, tal com ell ens ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia» (2Pe 3,12-13).

Per tant, aquesta aclamació parteix del passat («anunciam la vostra mort»), ens explica com hem de viure el present («confessam la vostra resurrecció») i mira esperançat cap al futur («esperam el vostre retorn, Senyor Jesús»). A més a més, l'ús de la primera persona del plural —nosaltres— posa en evidència que la nostra fe només donarà fruit si sabem viure-la en comunió amb els germans. Seguint les paraules de sant Pau que escoltarem a la segona lectura de la Missa d'avui: «aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres» (1Co 1,10).